

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๖/๒๕๖๔

วันที่ ๒ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ศาลอุทธรณ์ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย นอกจากที่บัญญัติคุ้มครองไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแล้ว การใดที่มีได้ห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือในกฎหมายอื่น บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำการนั้นได้และได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่การใช้สิทธิหรือเสรีภาพเช่นว่านั้นไม่กระทบกระเทือนหรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น” วรรคสอง บัญญัติว่า “สิทธิหรือเสรีภาพใดที่รัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติหรือให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ แม้ยังไม่มีกฎหมายนั้นขึ้นใช้บังคับ บุคคลหรือชุมชนย่อมสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพนั้นได้ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ” วรรคสาม บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ” มาตรา ๒๖

วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” และวรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” และวรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้”

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีที่ร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ให้ผู้ถูกกล่าวหา มีภาระการพิสูจน์ที่ต้องแสดงให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินดังกล่าวมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และเป็นหลักประกันความเป็นอิสระและความเชี่ยวชาญของหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว โดยปัญหาการทุจริตในภาครัฐถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะและส่งผลกระทบต่อการบริหารงานในหน่วยงานของรัฐ เศรษฐกิจ และการเมือง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ใช้อำนาจรัฐในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของสังคม การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตย่อมก่อให้เกิดความเสียหายเป็นอย่างมาก กฎหมายดังกล่าวจึงกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) มีอำนาจในการดำเนินการสืบสวนสอบสวนและเอาผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำการทุจริต รวมถึงกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ และกำหนดให้นำมาตรการการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินซึ่งเป็นมาตรการพิเศษในการติดตามและเรียกคืนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดมาใช้บังคับกับกรณีดังกล่าว โดยมาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดความหมายของคำว่า “ร่ำรวยผิดปกติ” เอาไว้ว่า

“การมีทรัพย์สินมากผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติหรือการมีหนี้สินลดลงมากผิดปกติ หรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควร สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่” และหมวด ๗ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการในการร้องขอให้ทรัพย์สิน ซึ่งเกิดมาจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดิน โดยมาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สวนข้อเท็จจริงและมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหา ร่ำรวยผิดปกติ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ในกรณีเป็นผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๖๖ ให้ประธานกรรมการ ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อขอให้ศาล สั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน (๒) ในกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประธานศาลฎีกา ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานศาลปกครองสูงสุด ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ กรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน รองประธานศาลฎีกา รองประธานศาลปกครองสูงสุด หัวหน้าสำนักตุลาการทหาร รองอัยการสูงสุด หรือผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูง ให้ประธานกรรมการส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดยื่นคำร้องต่อศาล ซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สิน ตกเป็นของแผ่นดิน (๓) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งอัยการสูงสุด ให้ประธานกรรมการ ยื่นคำร้องต่อศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน (๔) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีใช้บุคคลตาม (๑) (๒) และ (๓) ให้ประธานกรรมการ ส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดยื่นคำร้องต่อศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สิน ตกเป็นของแผ่นดิน และให้ประธานกรรมการแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน ผู้ถูกกล่าวหาสั่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออก โดยให้ถือว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เว้นแต่ กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการตุลาการศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ให้ประธานกรรมการแจ้งไปยัง ประธานคณะกรรมการตุลาการ ประธานคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง หรือประธาน คณะกรรมการอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ ฝ่ายตุลาการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือกฎหมายว่าด้วย ระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ และวรรคสาม กำหนดว่า กรณีตาม (๒) (๓) และ (๔) ให้นำประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาคความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

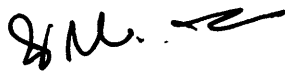
เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

การทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๘๐ วรรคสาม กำหนดว่า กรณีตาม (๒) (๓) และ (๔) ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม จึงเป็นกรณีที่ต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๔ ที่บัญญัติว่า “การวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงในคดีใดจะต้องกระทำโดยอาศัยพยานหลักฐานในสำนวนคดีนั้น เว้นแต่ (๑) ข้อเท็จจริงซึ่งรู้กันอยู่ทั่วไป (๒) ข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ หรือ (๓) ข้อเท็จจริงที่คู่ความรับหรือถือว่ารับกันแล้วในศาล” และมาตรา ๘๔/๑ ที่บัญญัติว่า “คู่ความฝ่ายใดกล่าวอ้างข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนคำคู่ความของตนให้คู่ความฝ่ายนั้น มีภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงนั้นแต่ถ้ามีข้อสันนิษฐานไว้ในกฎหมายหรือมีข้อสันนิษฐานที่ควรจะเป็นซึ่งปรากฏจากสภาพปกติธรรมดาของเหตุการณ์เป็นคุณแก่คู่ความฝ่ายใด คู่ความฝ่ายนั้นต้องพิสูจน์เพียงว่าตนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการที่ตนจะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานนั้นครบถ้วนแล้ว” มาใช้บังคับกับคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยกเว้นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติ และมีการร้องขอให้ทรัพย์สินซึ่งเกิดจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินโดยอนุโลม กล่าวคือ นำมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักวิธีพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ได้บัญญัติเอาไว้เป็นการเฉพาะให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติในคดีที่มีการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน มีภาระการพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินดังกล่าวมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ อันเป็นการยกเว้นหลักทั่วไป กล่าวคือ “ผู้ใดกล่าวอ้าง ผู้นั้นมีภาระการพิสูจน์” ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๘๔/๑ จึงไม่อาจนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๔/๑ มาใช้บังคับกับคดีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยกเว้นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติและมีการร้องขอให้ทรัพย์สินซึ่งเกิดจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินโดยอาศัยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๐ วรรคสาม ได้ ภาระการพิสูจน์ย่อมตกอยู่กับผู้ที่ถูกกล่าวหาในคดีดังกล่าวตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ถึงแม้ว่าพนักงานอัยการจะเป็นผู้กล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และเป็นผู้ยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินที่เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๐ ก็ตาม

การที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวต้องบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า ร่ำรวยผิดปกติมีภาระในการพิสูจน์ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นผู้ยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินซึ่งเกิดจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดิน ถึงแม้ว่าพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีแทนรัฐจะมีอำนาจตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานและมีอำนาจเข้าถึงพยานหลักฐานต่าง ๆ แต่เนื่องจากความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยี ประกอบกับข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็วและสลับซับซ้อน ส่งผลทำให้รูปแบบของการทุจริตปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็วและซับซ้อนรัดกุมมากยิ่งขึ้น เป็นเหตุให้การสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ เป็นไปด้วยความยากลำบาก ซึ่งส่งผลทำให้ไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวได้ ประกอบกับการมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น มีหนี้สินลดลง หรือการได้มาซึ่งทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า ร่ำรวยผิดปกติ ย่อมอยู่ในความรู้เห็นของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นเป็นการเฉพาะ และสามารถที่จะเข้าถึงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องข้อเท็จจริงนั้นได้ จึงมีความเหมาะสมและความจำเป็นในการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า ร่ำรวยผิดปกติมีภาระในการพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินซึ่งถูกพนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ถึงแม้ว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นการผลักภาระการพิสูจน์ของพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้กล่าวอ้างข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ที่ถูกกล่าวหา แต่ทั้งนี้การดำเนินการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน พนักงานอัยการก็มีภาระหน้าที่ที่จะต้องยื่นคำร้องโดยมีเหตุที่ปรากฏหลักฐานอันเป็นที่เชื่อได้ว่าเป็นการมีทรัพย์สินมากผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติหรือการมีหนี้สินลดลงมากผิดปกติหรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควร สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาตามความหมายของคำว่า “ร่ำรวยผิดปกติ” ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจะต้องมีพยานหลักฐานประกอบพฤติการณ์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าวในเบื้องต้นก่อน ดังนั้นบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่ได้มีลักษณะเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลอย่างสมเหตุสมผลพอเหมาะพอควรแก่กรณี และมีความสมดุลระหว่างประโยชน์สาธารณะที่จะได้รับจากการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกับสิทธิของบุคคลที่ถูกจำกัด ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล อีกทั้งมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง

เป็นการเจาะจง และไม่ได้มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติหรือไม่เสมอกันในทางกฎหมายระหว่างพนักงานอัยการซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดีแทนรัฐกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหา ในเรื่องของการกำหนดภาระการพิสูจน์ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม นอกจากนี้ยังเป็นการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา โดยเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถูกกล่าวหาว่าร้ายวญผิดปกติมีสิทธิในการโต้แย้งและต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ กล่าวคือ มีสิทธิในการนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ว่าทรัพย์สินที่ถูกพนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นไม่ได้เกิดจากการร้ายวญผิดปกติ สอดคล้องกับหลักสากลตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต ค.ศ. ๒๐๐๓ (United Nations Convention against Corruption : UNCAC) ข้อ ๒๐ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ รับรองไว้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๑ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ